

Signs of the Times, 20 Januari 1888

Ken de Reden van Uw Hoop

1 Petrus 3:15; Lukas 24:17-27; Lukas 24:36, 38, 41-48; Johannes 16:33; Markus 14:38; 1 Petrus 3:15

“ Maar heilig de Heere God in uw hart; en wees altijd bereid om met zachtmoedigheid en ontzag een antwoord te geven aan iedereen die u een reden vraagt voor de hoop die in u leeft.”

Deze vermaning is gericht tot de kinderen van God. Het zijn de Schriften die getuigen van onze hoop, en het is voor ons noodzakelijk om ze ijverig te onderzoeken, zodat we bereid mogen zijn een intelligente en goed gefundeerde reden voor ons geloof te geven. Dit is de plicht die ons is opgelegd door Hem die Zijn leven gaf om de mens te verlossen.

Na de kruisiging van Christus waren twee discipelen op reis naar Emmaüs. Hun hart was belast met verdriet en twijfel. Hun weg liep over een sombere, dorre vlakte, onderbroken door ruige bergkammen en gevaarlijke steile hellingen. De grond was gebarsten en uitgedroogd, en losse stenen lagen verspreid over het pad.

Terwijl ze de bergkam beklommen, voegde een vreemdeling zich bij hen; maar ze waren zo verdiept in gedachten over de treurige gebeurtenissen tijdens het Pascha, dat ze Zijn aanwezigheid niet opmerkten. De vreemdeling sprak hen vriendelijk aan; maar hun ogen werden gesloten gehouden en ze herkenden hun goddelijke Meester niet. En Hij vroeg: “Wat voor soort overleggingen hebt u met elkaar terwijl u loopt en verdrietig bent? En degene van hen, wiens naam Kleopas was, antwoordde en zei tegen Hem: Bent u slechts een vreemdeling in Jeruzalem en hebt U niet geweten wat daar in deze dagen is gebeurd? En Hij zei tegen hen. Welke dingen? En zij zeiden tot Hem: Wat betreft Jezus van Nazareth, een profeet die machtig

was in woord en daad voor God en voor het hele volk; en hoe de hogepriesters en onze heersers Hem hebben overgeleverd om ter dood te worden veroordeeld, en Hem hebben gekruisigd. Maar wij vertrouwden erop dat Hij het was die Israël had moeten verlossen. En naast dit alles is het vandaag de derde dag sinds deze dingen zijn gedaan. Ja, en bepaalde vrouwen uit ons gezelschap deden ons ook versteld staan, die al vroeg bij het graf waren; en toen ze Zijn lichaam niet vonden, kwamen ze en zeiden dat ze ook een visioen van engelen hadden gezien, die zeiden dat Hij leefde. Toen zei Hij tegen hen: O dwazen, en traag van hart om al hetgeen te geloven wat de profeten hebben gesproken. Had Christus deze dingen niet moeten lijden en Zijn heerlijkheid binnen moeten gaan? En beginnend bij Mozes en alle profeten, legde Hij hun in alle Schriften de dingen uit die Hem aangingen.”

Hadden de discipelen deze uiteenzetting van deze Schriftgedeelten niet uit de mond van hun Meester gehoord terwijl Hij bij hen was? Maar hoe weinig hadden zij ze begrepen! Hoe krachtig is hun betekenis nu! Hoe opzienbarend is hun vervulling! De waarheden die zij slechts vaag hadden onderscheiden, worden nu geopenbaard in een gloed van licht. De dingen die Hij hun had verteld, zijn volbracht. Het geloof begint te herleven. Hun hart klopt met een sterke en hernieuwde hoop terwijl ze gretig luisteren naar de duidelijke, eenvoudige woorden van hun onbekende medereiziger. Ze zijn verrast als ze merken dat hun belaste hart licht wordt; en als ze aan Jezus denken, aan alles wat Hij voor hen was, aan alles wat Hij heeft geleden, stromen hun tranen rijkelijk. Hun vertrouwen was niet misplaatst. Hij was alles en zelfs meer dan ze hadden geloofd.

Als deze mannen geen reden voor hun hoop in zich hadden gehad, zou hun hart niet hebben gereageerd op de Verlosser van de wereld toen Hij ernaar streefde hun bevende geloof te baseren op het getuigenis van de profeten over Hemzelf. Zoals het nu was, hoefden de bewijzen van de waarheid alleen maar in hun geest weer tot leven te komen. De wolken die hun geloof verduisterden, werden helderder van zekerheid toen zij de harmonie van de profetie en de vervulling

ervan zagen. Toen de nevelen begonnen op te trekken, stonden het verraad, de beproeving en de kruisiging als grote wegmarkeringen die de vervulling van het woord van God beloofden, als getuigen van Zijn voorzienigheid en het verhaal vertelden van de onuitsprekelijke liefde en waarheid van hun Verlosser. Opnieuw stonden hun voeten stevig op het vaste fundament.

Er zullen hoofdstukken van een soortgelijk karakter zijn in de ervaring van iedere volgeling van Christus. Het geloof zal op de proef worden gesteld, en een tijdlang zal de helderheid ervan worden verduisterd; maar degenen die God oprecht liefhebben, zullen niet overweldigd worden. Jezus komt aan hun zijde. Hij spreekt met hen. Hij moedigt ze aan. Het kan via een nederige tussenpersoon zijn; maar dat Hij hen dient is zeker.

De goddelijke Zoon van God, de opgestane Verlosser, die met de treurende discipelen de hindernissen van steile hellingen op en af liep tijdens de reis naar Emmaüs, is onze medelevende Verlosser. Hij weet wiens harten belast zijn met verdriet en teleurgestelde hoop. Hij staat aan onze rechterhand om belangstelling te tonen voor al ons verdriet en om ons verdriet te verzachten. Hij drukt zich dicht tegen de gelovige rouwende aan die naar zijn aanwezigheid verlangt; maar Hij dwingt Zijn gezelschap nooit aan iemand op.

Deze twee discipelen zagen in Jezus niet alleen een vreemdeling, maar ook iemand die hun geliefde Meester kende, en als zodanig was Hij bij hen geliefd. De zon zakt achter de heuvels en ze naderen hun bestemming. Ze kunnen de gedachte aan een scheiding niet verdragen. Terwijl de vreemdeling op het punt staat hen te verlaten, dringen zij aan met het verzoek: "Blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is al verstreken."

De drie vermoeide reizigers waren samen gelopen. De Zoon van God was één met hen. Hij had de lastige steile hellingen beklommen; Hij was met evenveel voorzichtigheid het steile pad afgegaan, en er was niets in Zijn kleding of manier van doen dat de discipelen deed

vermoeden dat Hij iemand anders was dan een van de vele pelgrims die terugkeerden van het grote feest.

Hij gaat het eenvoudige huis binnen en gaat voor de nederige discipelen zitten. Terwijl de maaltijd wordt voorbereid, stromen woorden die het hart ontroeren en verwarmen uit Zijn lippen. Hij strekt Zijn handen uit om het brood te zegenen. De ogen van de discipelen zijn op hen gericht. Ze zien de afdruk van de spijkers. Ze herkennen Zijn stem. De woorden, de toon, de manier waarop, ze zijn allemaal vertrouwd voor hen. Het is de Meester zelf. Hij die zij in het nieuwe graf van Jozef hadden geplaatst, is levend voor hen. Zij waren met hun opgestane Verlosser van Jeruzalem naar Emmaüs gewandeld. Oh! waarom herkenden ze Hem niet? Hun ongeloof had Jezus aan hun zicht onttrokken. Ze staan met grote haast op en vallen aan Zijn voeten om hun vreugde te uiten; maar Hij is weg.

De discipelen hadden gedacht dat ze moe waren; maar nu is hun kracht vernieuwd. De ontmoediging is verdwenen. Ze stoppen niet om te eten, en hebben er ook geen behoefte aan, maar haasten zich om op hun schreden terug te keren over het ruige pad dat Jezus onlangs heeft betreden. Zij hebben een boodschap van vreugde om aan hun treurende broeders over te brengen. Ze hebben Jezus gezien en gesproken. Hij is opgestaan uit de dood. Hun harten zijn allemaal licht, vreugde en vrede.

Ze banen zich een weg door de donkere straten en klimmen naar de bovenkamer. Binnenin is alles stil; maar uiteindelijk horen ze, onder hun voortdurende geklop, het schuiven van de grendels. De deur wordt voorzichtig geopend en achter hen zorgvuldig op slot gedaan. Nauwelijks waren ze klaar met het vertellen van het prachtige verhaal van de Emmaüs tocht aan de ongelovige discipelen, of ze zagen met verbazing iemand anders in hun midden. Het is Jezus. De grendels zijn niet verschoven en de sloten zijn niet gedraaid. Ze hebben geen voetstap gehoord en zijn doodsbang. Hun verbazing wordt groter als ze Zijn stem horen, die zegt: "Vrede zij u", en om de doodsbange discipelen gerustgesteld te houden: "Waarom bent u verontrust? En

waarom ontstaan er gedachten in uw hart? Zie Mijn handen en Mijn voeten, Ik ben het zelf; raak Mij aan, en zie; want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals u Mij ziet.” “En terwijl zij het nog niet van vreugde geloofden en zich afvroegen, zei Hij tegen hen: Hebben jullie hier iets te eten? En zij gaven Hem een stuk geroosterde vis en een honingraat. En Hij nam het en at voor hun ogen. En Hij zei tegen hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u heb gesproken toen Ik nog bij u was, dat alle dingen moesten worden vervuld, die geschreven stonden in de wet van Mozes, en in de profeten, en in de psalmen, aangaande Mij. Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften konden begrijpen, en zei tegen hen: Zo staat er geschreven, en zo betaamde het Christus te lijden en op de derde dag uit de dood op te staan; en dat berouw en vergeving van zonden in Zijn Naam onder alle natiën gepredikt moeten worden, te beginnen in Jeruzalem. En gij zijt getuigen van deze dingen.”

De plicht van de discipel van Christus wordt in deze woorden geopenbaard. Om aan alle naties bekering en vergeving van zonden te prediken; om Jezus voor te stellen als de zondenvergevende Verlosser. De harten van zondaars moeten in berouw smelten, voordat God hun gebed zal horen. Wanneer de ziel ontdaan is van haar verontreiniging, zal Jezus bezit nemen, en vergeving en vrede die stroomt als een rivier zullen genoten worden.

De volgelingen van Christus zullen op aarde met beproevingen en conflicten te maken krijgen, maar wij hebben in elke storm een veilige schuilplaats. Jezus heeft ons verteld: “In de wereld zult u verdrukking hebben, maar hen goede moed; Ik heb de wereld overwonnen.” De krachten van Satan zijn tegen ons opgesteld. Hij is een ijverige vijand, maar door de waarschuwing van Christus te volgen zullen we veiligheid vinden. “Waak en bid, opdat u niet in verleiding komt.” Er zijn vijanden die we moeten weerstaan en overwinnen, maar Jezus staat aan onze zijde, klaar om bij elke inspanning te versterken en ons schrap te zetten voor onze plicht.

We hebben een groot werk te doen om getuigen te zijn van de vervulling van Gods Woord; en om “altijd bereid te zijn een antwoord te geven aan een ieder die ons een reden vraagt van de hoop die in ons is,” zal een grondige kennis van de Schrift nodig zijn. We moeten in deze tijd van vrede vertrouwd raken met de profetieën die de gebeurtenissen in onze tijd aankondigen, zodat onze geest, net als de discipelen, alleen maar verfrist hoeft te worden om bemoedigd te worden, en dat juist de beproeving die ons in verwarring lijkt te brengen een toren van kracht wordt en een bewijs dat God het zekere woord van de profetie vervult.

Nederlandse Vertaling door krachtvanboven
www.krachtvanboven.nl

<https://m.egwwritings.org/en/book/820.8556>